Identita dítěte v náhradní rodinné péči (NRP) a kontakt s biologickými rodiči

Reklama není, co bejvala, protože taky zákazníci nejsou, co bejvali

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D.
Jeronym.Klimes@seznam.cz
http://www.klimes.us

Opatrovnické soudnictví není, co bejvalo, protože taky rodiče nejsou, co bejvali

Dřív se dalo předpokládat, že manžel a manželka budou táhnout za jeden provaz. Dnes si budují rezervy pro případ rozchodu, předmanželské smlouvy.

O blahu dítěte a lidských právech se jen žvaní, ale v praxi je to nástroj psychopatů k terorizování normálních lidí.

Byly doby, kdy se bralo jako samozřejmost, že soudu se nelže.

Psychické rodičovství je bezcenné. Jede se podle pravidla Evropské unie: Čí spermie, toho dítě.

Žijeme v době právní nejistoty. Nikdo z nás ženáčů/vdavek netuší, co komu a kolik vlastně dluží. Neexistuje žádný legální nástroj, jak to zjistit.

Institut manželství manžele finančně znevýhodňuje oproti soužití na hromádce. Nejvýhodnější je zásadně neuvádět otce do rodného listu.

Opatrovničtí soudci jsou mezi soudci ti nejhůř odměňovaní.

Sociální pracovnice s Ph.D. mají plat okolo 16 000 Kč. Muži to nedělají.

Nikdo se nemůže divit

Rozvodovost je 55 %.

Na jednu generaci žen vymře třetina populace. (Úhrnná plodnost je 1,4 dítěte na ženu.)

Děti nechtějí mít děti.

Antikoncepce je tak úspěšná, že narůstá procento nechtěně bezdětných žen po přechodu. (Důsledek přechozených vztahů a následných rozchodů.)

Normální pěstouni jsou tak znevýhodněni, že to nikdo nechce dělat.

Jinými slovy:

A) Buď se to celé důkladně změní,

B) nebo se to zhroutí.

B je pravděpodobnější.

„Otíkové“ ani géniové nemohou neexistovat

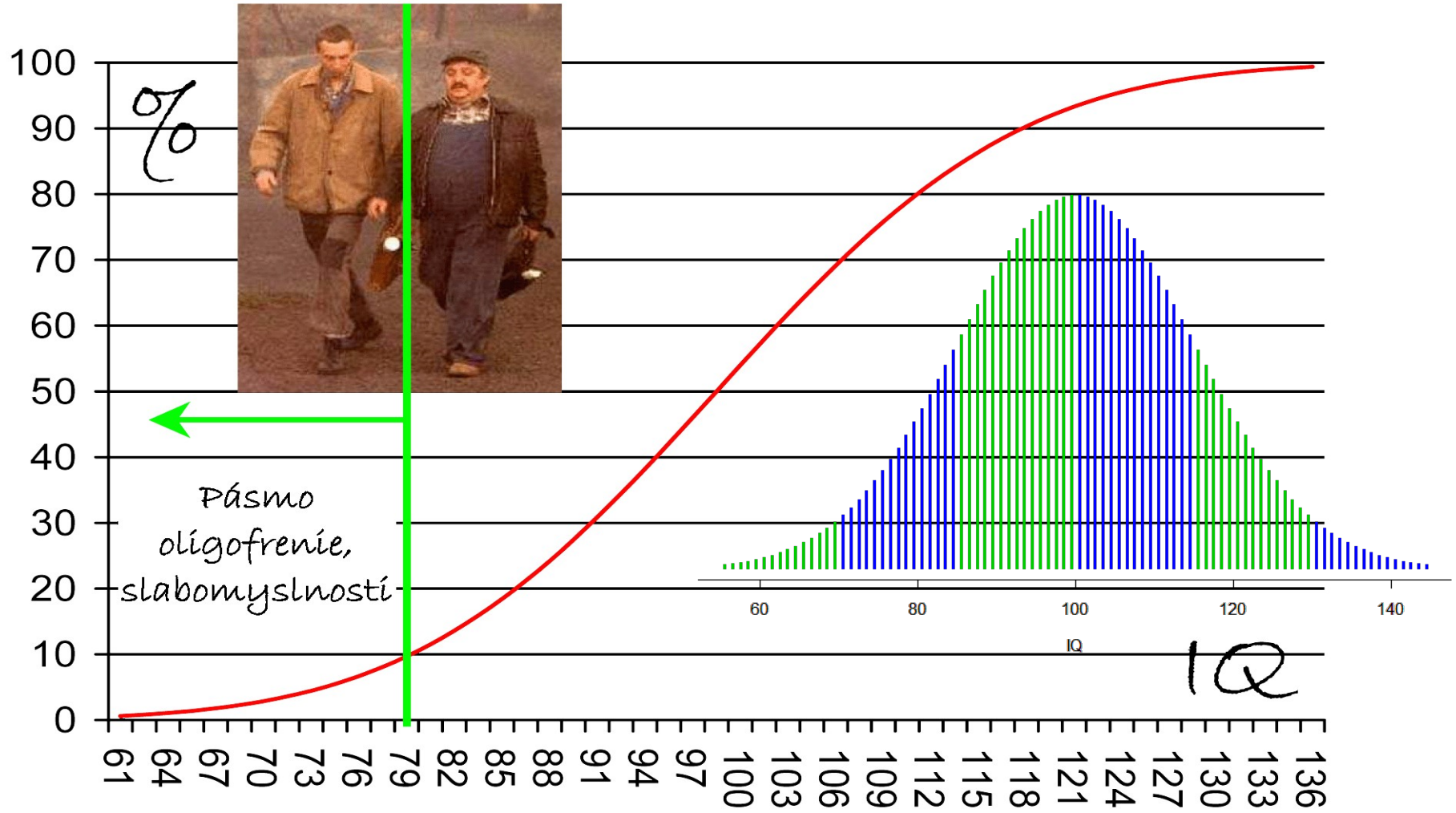

Gaussova křivka překreslená do kumulativní funkce ukazuje, že asi 10 % lidí má IQ menší než 80 a ti podobně jako Otík se v normální společnosti ztrácejí a nejsou schopni v ní bez pomoci druhých fungovat.

Composite International Diagnostic Interview je strukturovaný diagnostický rozhovor, který se zaměřuje na odhad výskytu duševních poruch v populaci na základě jejich symptomů.

Šetření CIDI umožňující mezinárodní srovnání bylo provedeno v období 1998 - 2000 v 10 zemích a zahrnovalo více než 37 000 respondentů.

V České republice bylo toto šetření realizováno od září 1998 do listopadu 1999 na reprezentativním vzorku 1534 respondentů ve věku 18 - 79 let.

Na základě jeho výsledků bylo zjištěno, že téměř 27 % osob daného souboru mělo v životě potíže odpovídající diagnóze duševní poruchy - 30 % žen a 24 % mužů, nejčastěji se jednalo o neurotické poruchy, poruchy vyvolané užíváním návykových látek a afektivní poruchy.

Psychicky a morálně narušení lidé též nemohou neexistovat

Dragomirecká E., Baudiš P., Smolová E., Dzúrová D., Holub J.: Psychiatrická nemocnost obyvatel České republiky. Česká a slovenská Psychiatrie, 2002, No. 2, pp. 72-80.
Psychiatrické centrum Praha, ředitel prof. MUDr. C. Höschl, DrSc. a MRCPsych.
Katedra sociální geografie a regionálního rozvoje PřF UK, Praha
Ústav zdravotnických informací a statistiky ČR, Praha

Celoživotní výskyt duševních poruch v populaci podle pohlaví

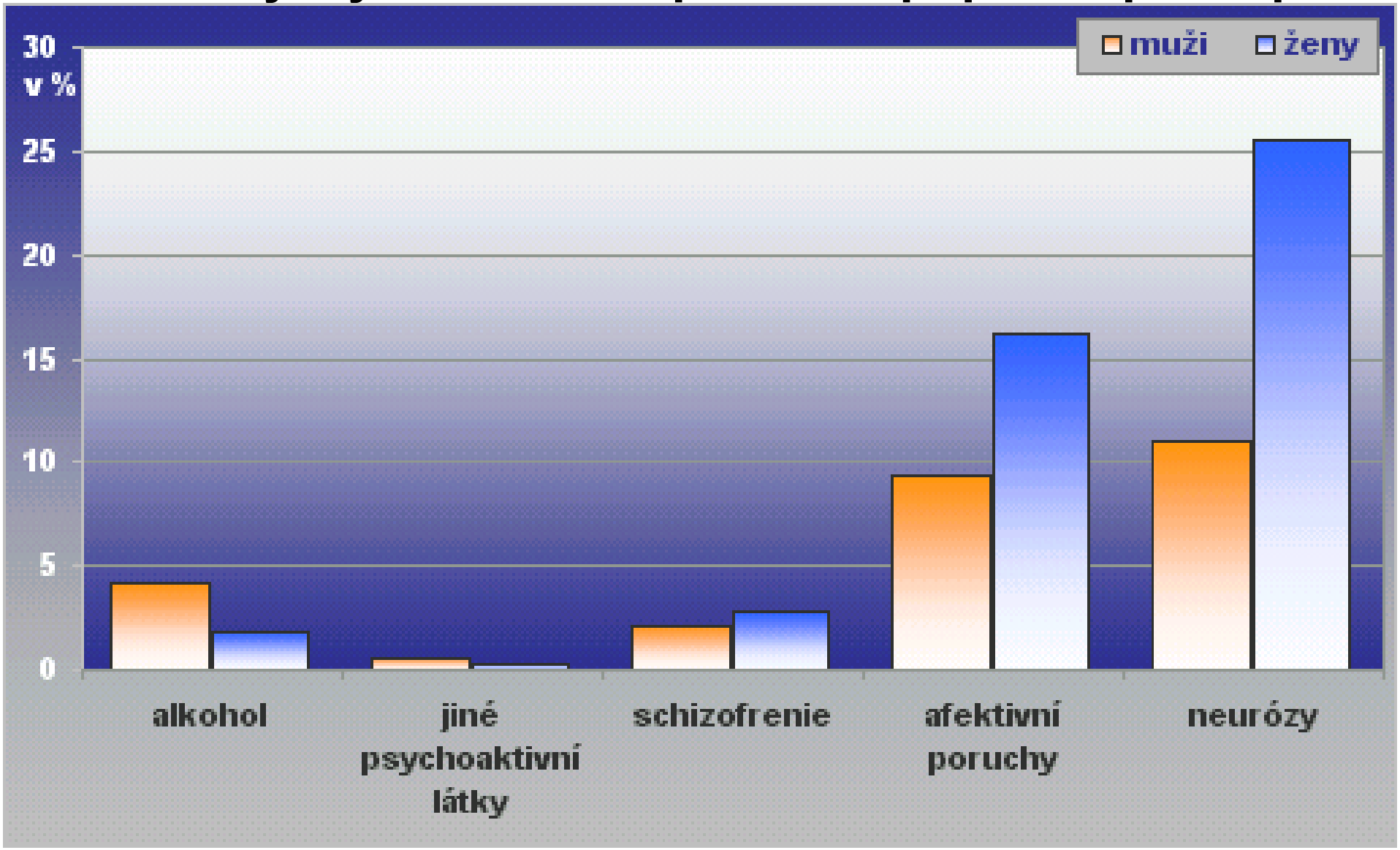

Pozn.: Do kategorie jiné psychoaktivní látky není zahrnut tabák. Dále tu **chybí psychopatie, sexuální úchylky, retardace, genetika, demence atd.**

Paretovo pravidlo

Toto není Vilfredo Frederico Damaso Pareto

Paretovo pravidlo, které říká, že 20 % investic do firmy přinese 80 % zisku a naopak že 20 % zákazníků spotřebuje 80 % nákladů.

I když dáme biologickým dětem tu nejlepší možnou výchovu, tak se jich odhadem 80 -90 % vyvede a u 10 - 20 % je to větší či menší fiasko.

Ono procento si nastavte vyšší nebo nižší podle toho, jak dobře byste snášeli, kdyby Vaše dítě vypadalo takto. Každopádně okolo **10 % populace je nejrůzněji psychopatologicky narušená.**

Optimální počet dětí je nejen v NRP 3 až 4

Proti Paretovu pravidlu není jiné obrany, než si pořídit větší počet dětí. Pak mají adoptivní rodiče vcelku jistotu, že se jim alespoň jedno dítě vyvede.

Úřady by neměly zařazovat do evidence ty žadatele, kteří apriori hlásí, že chtějí mít jen jedno dítě, protože ti se zmíněnou pravděpodobností udělají s NRP tragickou osobní zkušenost a takovou jí budou dělat i negativní reklamu.

	1 dítě	2 děti	3 děti	4 děti
alespoň jedno vydaří	60%	84%	94%	97%
alespoň jedno nevydaří	40%	64%	78%	87%
všechny vydaří	60%	36%	22%	13%
všechny nevydaří	40%	16%	6%	3%

Průměrná psychopatologická zátěž populace je okolo 10 %. Biologičtí rodiče jedináčka mají 10 % pravděpodobnost, že se jim jedináček nevyvede. I kdyby procento selhání v NRP bylo děsivých 50 %, přesto už při třech dětech jsou na tom náhradní rodiče stejně jako biologičtí rodiče jedináčka.

Pokřivená leč běžně žitá praxe NRP

1) Krásným mladým párům dáváme krásné malé děti, ergo nenáročné na výchovu. Pak nám chybí žadatele s výchovným potenciálem.

2) Žadatelům s nejrůznějšími zátěžemi se dávají děti s různými handikapy - podle pravidla, když ho zničí, tak ho alespoň nebude škoda.

3) Samožadatelkám jen výchovně extrémně náročný odpad. Nic lepšího si nezaslouží, když nejsou schopný si najít chlapa.

4) Každým žadatelům, alespoň jedno dítě, aby se na každého dostalo. Tedy čím více adoptivních jedináčků, tím lépe.

... a pak se strašně divíme, že lidi mají s NRP ty nejhorší zkušenosti.

I Paretové mají děti!

Toto není
Vilfredo Frederico Damaso Pareto

Jestliže se v populace nevyvede 10 - 20 % dětí, tak to neznamená, že tito nebudou plodit další děti.

Děti nejrůznějších Paretů se zvýšenou pravděpodobností končí v NRP.

Jakou naději na úspěch má sanace paretických rodičů?

Jeden dva případy z deseti? Kdo ví jestli.

Troufli byste si na sanaci tohoto čímana?

Dítě je nejcitlivější do 6 let, ergo není moc času na sanaci

Biologickým rodičům dáváme šanci rok, maximálně dva. Po roce už je úspěch další sanace minimální, po dvou letech prakticky nulový.

Viz např. zkušenosti z ubytoven pro bezprizorní muže. Normální muži se vzpamatují do roka, ostatní „ležáci“ jsou na věky.

Protahování sanačních hokus pokusů nad rok je sekundární systémové týrání dětí.

Prvořadým cílem tedy není sanace už opakovaně zkrachované biologické rodiny, ale především ochrana pěstounské rodiny.

Pokud biologický rodič dělá problémy, tak je třeba ho od dětí odříznout.

Křivda rodičům není takový problém, jako ukřivdit dítěti.

Kdo vyrobil Pareta?

A) Shoda nepříznivých okolností

Například drogy, rozvod rodičů v citlivém věku. Jinými slovy:

Babička je normální

Dcera je zkrachovanec

Vnučka je zralá na NPR

Zde není problém dát vnučku do příbuzenské pěstounské péče.

B) Závadoví prarodiče

Babička je politicky korektně řečeno *svébytná divnoosůbka sui generis*

Společensky nezávadná mluva: www.phil.muni.cz/~jirka/nezwww.html

Dcera je zkrachovanec

Vnučka je zralá na NRP

Divnoosůbkám děti do NRP nesvěřujeme, a proto hledáme jiný druh NRP než příbuzenskou.

S babičkou může mít styk - od asistovaného až po volný.

Sledovat procento zapovězených styků

Toto procento 5 % (plus mínus) zapovězených styků je třeba sledovat, a to jak v daném okrsku, tak celorepublikově.

1) Pokud zapovídáme styk s druhým rodičem **méně než v 5 %**, týráme děti, protože je nutíme do styku s různými psychopaty, násilníky a jinými, byť dočasně vztahově nefunkčními a narušenými rodiči.
2) Pokud zapovídáme styk **více než 10 %** populace, týráme rodiče i děti, protože i vcelku normálním rodičům bráníme ve styku s dětmi.
3) Pokud **nesledujeme procento**, do jaké míry se zapovídá styk s rodičů s dětmi, pak je to známka toho, že alibisticky strkáme hlavu do písku. To je bohužel stávající stav.

O tomto nepochybně existujícím procentu se oficiálně ani nezačalo mluvit, tzn. vůbec se toto procento nesleduje - je malé či velké? Nevíme-li, pak je ale jisté, že ubližujeme dětem, nebo rodičům, nebo oběma. Nevědět, jaký druh chyby děláme, je jako kdyby doktor nevěděl, zda má pacientovi odoperovat levou nebo pravou ledvinu.

Charakteristiky stupňů kontaktu biorodiče s dítětem v pěstounské péči

Aneb jak by to mělo vypadat

a) Zákaz styku s dítětem **0 - 20 % biorodičů**

Morálně a psychopatologicky narušení jedinci. Ti, kteří opakovaně ignorují upozornění úřadů, že jejich chování ohrožuje dítě.

b) Asistovaný styk, styk s dohledem, nahrávané styky **20 - 50 %**

Morálně a psychopatologicky narušení jedinci, u kterých je důvodná obava, že by mohli děti svým chováním ohrožovat, kdysi je ohrožovali. Asistují buď sami pěstouni, sociální pracovnice, popř. neziskovky.

c) Upravený styk podobně jako u rozvodů **50 - 60 %**

Všechny případy, kdy biorodiče nepoškozují dítě, ale mají konfliktní vztah s pěstouny a úřady.

d) Volný styk řídí si pěstouni a biorodiče mezi sebou **60 - 90 %**

e) Dočasné pobyty u biologických rodičů. **> 90 %**

Například děti schizofreniků, těžkých depresí, kteří jsou t.č. v remisi, za předpokladu, že nemají konfliktní vztah s pěstouny a úřady.

Věta „miluji tě“ znamená jen „momentálně se s tebou chci vyspat“.

Ženy jsou úplně mimo, když z věty „miluji tě“ vyvozují, že dotyčný muž s nimi bude chtít mít děti, bude jim věrný, bude štědrý a nebude jim lhát.

To z této věty rozhodně nevyplývá, **to se musí dokazovat separátně, z jiného mužova chování**.

Když rodič říká „miluji své dítě“, tak z toho též nevyplývá, že ho svým chováním nebude poškozovat

U biorodičů, kteří ve své výchově vážně selhali či opakované selhávají, není možno z faktu, že své dítě milují odvodit žádný smysluplný závěr.

Soudní praxe vychází, že zájem takového selhávajícího rodiče o dítě implikuje i to, že ho nebude poškozovat. Důkazní břímě - důkaz opaku - je stále na státu, soudu, znalcích, OSPODu, popř. pěstounech. Má to být naopak.

Důkazní břímě má ležet na selhávajícím rodiči: Selhal jsi či selháváš, ergo je na tobě, abys nám dokázal, že jsi se změnil a že takový už nejsi.

Tedy závislý rodič musí nosit co měsíc potvrzení, že je čistý.

Alkoholik musí prokázat, že má zaměstnání a nemá v něm problémy.

Násilník se musí hlásit s diktafonem a slibovat, že vše bude nahrávat.

Pochyby se pak interpretují dle principu opatrnosti v jeho neprospěch čili ve prospěch ochrany dítěte.

Tři kritická období dětí bez rodiny

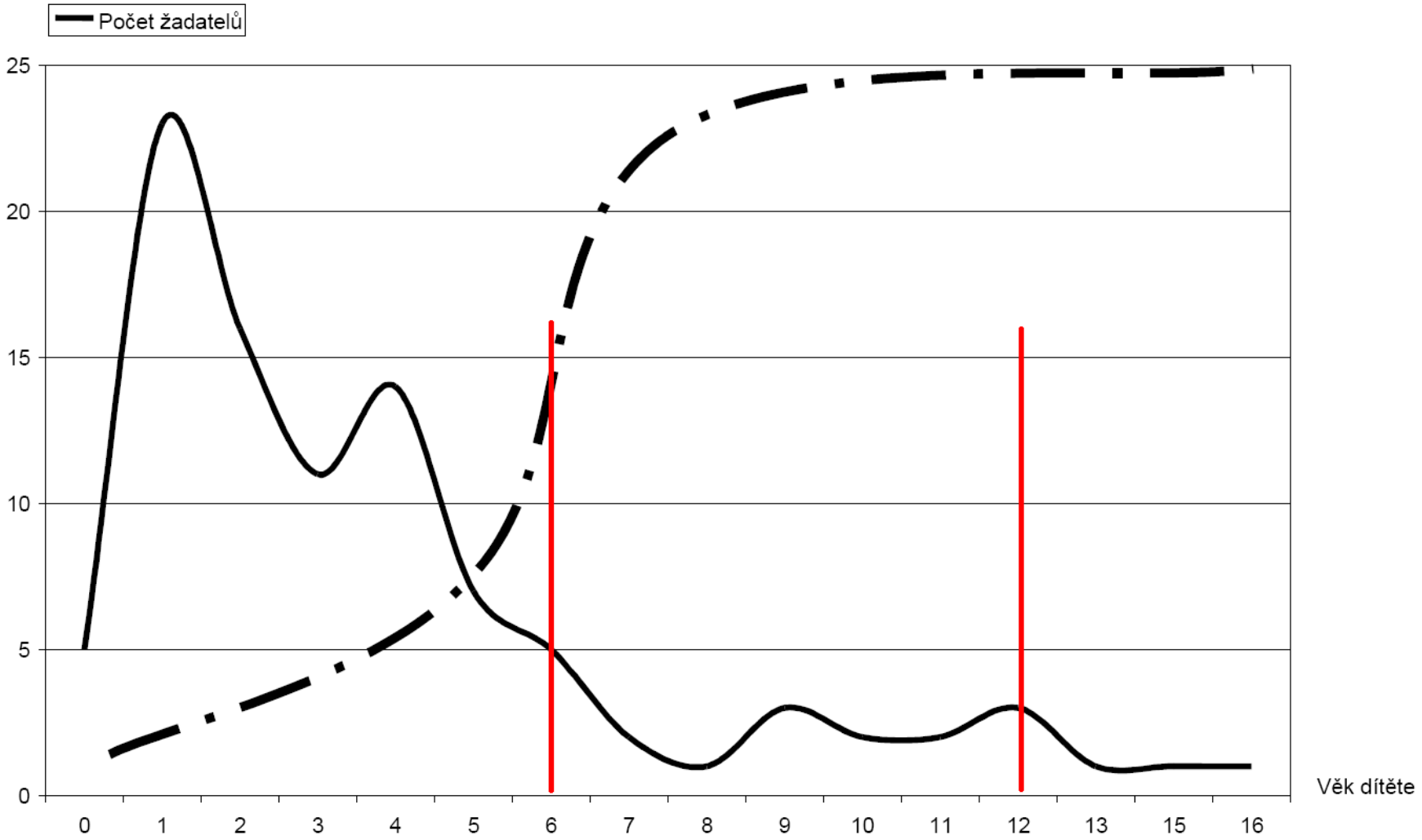

Dvě zlomová období:

šest let – období psychického zrání (škola)

12 let – puberta – biologická dospělost

Dvě hlavní traumata v NRP

1) citová deprivace díky zmrzačení biologickými rodiči či ústavní výchovou a následná celoživotní psychická labilita

Problém státu – „práva“ biorodičů jsou víc než skutečné potřeby dětí

Prioritizace i nefunkčního biologického rodičovství před psychologickým

Předem marné pokusy o sanaci nesanovatelných biologických rodin

S citovou labilitou dětí neumějí náhradní rodiče pracovat.

Navrhované opatření: Pokud se rodič novorozence nevzpamatuje do roka, dítě je automaticky právně volné.

2) poruchy identity v období puberty a adolescence

Náhradní rodiče intuitivně nabízejí citovou podporu, která byla třeba v prvním období, ale o kterou děti již nestojí

Normální rodič toto období zvládá samospádem, tedy překodrcá.

Normální dítě řeší identitu jen v otázkách vlastní kariéry, ale nemusí řešit otázky původu.

Jak se liší strádání malých a starších dětí bez rodičů?

V mladším věku děti pociťují absenci rodičů především citově - nepřítomnost rodičovské postavy, nedostatek stimulů.

Od prepuberty se začíná silně formovat identita:

Já jsem ten, který...

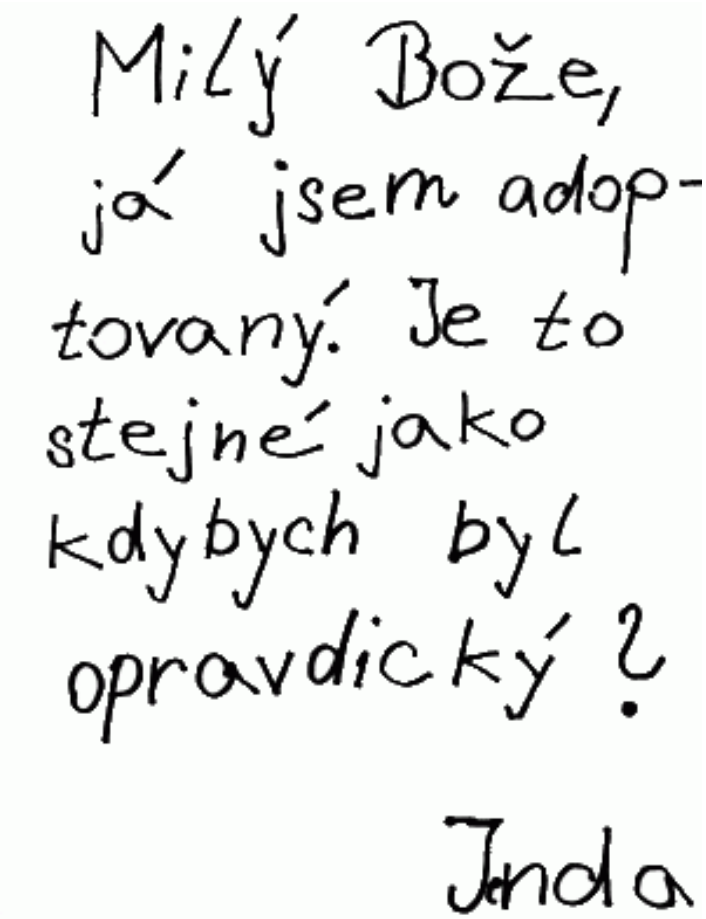

Krize a strádání kolem puberty a adolescence pak už převážně vyplývají ne z citového strádání, ani z genů, ale z poruch identity, například sebenenávisti.

d

Viz příklad: *Jak končí amatérské pokusy o NRP*

Viz video: Changing identity

Jak vzniká mentální representace rodičů?

I když dítě nikdy nepoznalo své biologické rodiče, vytváří si o nich svou **představu, tzv. mentální representaci**. Je dobré vědět, jakými mechanismy vzniká a jaký má dopad na vztah dítěte k náhradním rodičům.

I když dítě biologické rodiče i částečně zná osobně, jejich obraz v mysli dítěte je přesto tvořen především ze zkušenosti s těmi autoritami, se kterými je nejvíce ve styku (náhradní rodiče, vychovatele).

Neznámí biologičtí rodiče = známí náhradní rodiče + idealizace

Z toho vyplývá:

Biologičtí rodiče > náhradní rodiče

Jak vzniká mentální representace čerta

Paradox fantazijních rodičů

Čím má dítě lepší zkušenost s náhradními rodiči, tím lepší si představuje i biologické rodiče. Děti nejsou schopny si představit "špatný charakter, patologickou osobnost". S pobytem u náhradních rodičů minulost zapomínají a ta se symbolizuje a ochuzuje o detaily.

Čím má dítě horší zkušenost s náhradními rodiči, tím lepší si představuje i biologické rodiče.

Náhradní rodiče tento paradox pociťují a mají sklon s ním bojovat tak, že biologické rodiče očerňují. Vzniká tak antagonismus mezi N a B rodiči.

Oidipovský komplex náhradní rodiny

Oidipovský komplex v normální rodině je antagonismus mezi rodiči: **"Vyber si, buď budeš milovat matku nebo otce, ale nemůžeš mít rádo oba."** (rozvodové stavy, syndrom odcizeného dítěte ap.)
Zcela analogicky můžeme definovat Oidipovský komplex v náhradní rodině: **"Vyber si, buď budeš milovat náhradní rodiče nebo biologické, ale nemůžeš mít rádo oboje."**
Biologické rodiče neočerňujeme. Celý život by dítě žilo s vědomím: **"Jsem dítě špatných lidí."** Viz krize identity dětí nacistů v Německu. Biologické rodiče spíše omlouváme "lidskou slabostí" - chybovat je lidské. Viz video highlander_nacista.wmv

Moudrost Járy Cimrmana:

Na blízkého člověka neplivneš a plivneš-li, nedoplivneš, a doplivneš-li, netrefíš se a strefíš-li se, pak jedině do sebe.

William Styron: Sofiina volba

Doktor trochu vrávoral. Otočil se k ní zády, s úpornými trhavými pohyby opilce. Sophie, zajíkající se hrůzou, už už měla na jazyku nějakou tupou odpověď, když jí doktor řekl: “Smíš si nechat jedno děcko.”

“Bitte?” vyjekla Sophie.

“Smíš si nechat jedno děcko,” opakoval. “Druhé půjde pryč. Které si chceš nechat?”

“Chcete říct, že musím sama zvolit?”

“Jseš Polka, nejsi Židovka. Máš výsadu – máš volbu.”

Antagonismus mezi náhradními a biologickými rodiči.

Dopad antagonismu v krizích - symbolizace, idealizace

Když dítěti není dobře, jeho první reakce je očekávat pomoc od reálně nejbližších lidí. Když se tato pomoc nedostaví, položí si otázku:

"Proč mi nejsou schopni pomoci?"

Odpovědí si: "Protože to nejsou mí biologičtí rodiče. Kdyby to byli moji rodiče, uspokojili by mou frustraci. Tito jsou cizí lidi."

Tímto mechanismem se idealizují nepřítomní biologičtí rodiče, pokud náhradní rodiče pěstují antagonismus mezi sebou a jimi. Toto snění o biologických rodičích se pak stává symbolickým vyjádřením každé frustrace. Kdykoli je dítěti z jakéhokoliv důvodu nedobře, vždy začíná snít o biologických rodičích a toto snění mu přináší úlevu. Tato úleva pak jej pak subjektivně přesvědčuje o tom, jak biologičtí rodiče by byli úžasní, kdyby se o ně mohli starat.

Konfrontační argumentace

"No jasně. Tvoje máma by tě pustila. No a kde je ta tvoje máma? Nestarala se o tebe do teď, proč by se měla o tebe starat nyní? Ona by tě možná pustila, ale já nejsem čůza jako ona, já tě tam nepustím!"

Vytváří zidealizovanou biologickou matku. Debata se pak svrhává do hádky, kdo je vlastně ten špatný a jaká ve skutečnosti byla biologická matka. Tento rozpor mezi rodiči nebudujte.

Nekonfrontační debata

"Podívej se kolem sebe na naše rodinné známé. Tvoje máma by byla buď podobná mě, nebo tetě Janě, možná Mirce, možná Jarmile. Tak si je obejdi a zeptej se jich, jestli by tě pustili se skoro neznámým klukem stopem do Dánska na technoparty. Proč si myslíš, že by tvoje biologická máma ti řekla něco úplně jiného? Tvoje máma přece není Marťan. I ta by o tebe měla strach." Holka odpoví: *"Moje máma je hodná, ale ty jsi zlá!" "Hele, jestliže se o nějaký dítě staráš třináct let, tak je každá máma šílená strachy, že se mu něco stane. Každá! Jestliže o svý mámě říkáš, že by tě pustila, tak z ní děláš nezodpovědnou pipinu. Pokud je to normální máma, tak by měla o tebe taky strach."*

Identita je most, který převádí člověka přes zlé chvíle

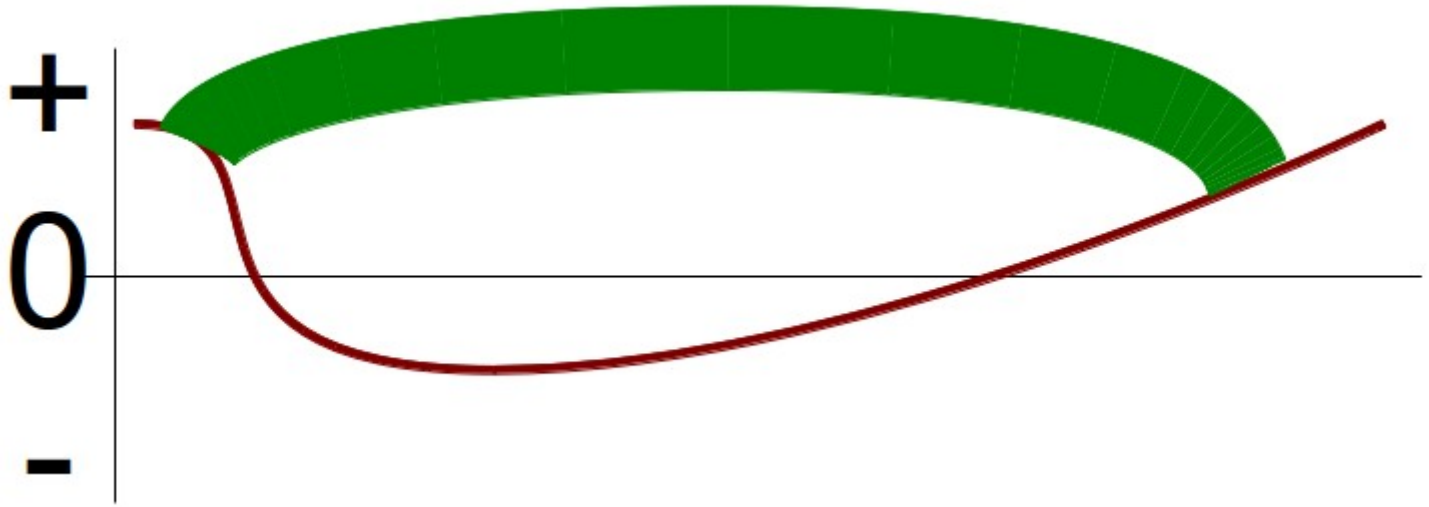

Této ženě jsem slíbil, že to s ní doklepu do smrti, tak to vydržím.

Jseš kluk, kluci nebrečí.

Jsem v tomto království nejhezčí a nejkrásnější, tak si vyškubu všechny chlupy a všade!

Když identita nefunguje, podráží sebevědomí dětí

Kluk, 9 let, při vyšetření opakovaně spontánně zmínil větu: "Táta o mě nestojí. Nepřišel se na mě podívat, ani když jsem byl v porodnici..."

To není jen matkou indoktrinovaná věta (stejnou si říká i ona), ale oba si tuto větu říkají, když je jim nejhůř. Zjeví se nejkrutější otec a kašle na ně.

Jsem černá tlama!

Email od náhradní matky o Zdeňce (majoritní etnikum) a Lence (Romka)

Minulý týden přišla Zdeňka s tím, že má zprávu na mobilu od nějakého Pepy, že prý chce kontakt na Lenku (romský původ), že je někde viděl na koncertě a že by se s ní chtěl setkat. Lenka z toho byla překvapená, vůbec netušila, o koho může jít, pak si několikrát volali a nakonec se domluvili, že v sobotu přijede Pepa sem.

Obě holky se tedy patřičně vyfikly, vyrazily na rande a Lenka z toho byla očividně vykolejená a nervózní. Když se pak vrátily, viděla jsem, že je Lenka zamlklá, a když jsem se ptala Zdeňky na Pepu, prý je to "děsnej buran" a je s ním nuda.

Zdeňka se s ním nebavila vůbec a Lenka jen ze zdvořilosti. Ukázalo se totiž, že Pepa mínil úplně jinou Lenku! :-) No co, to se přeci stává... Jenomže pak když šly holky spát a já už taky ležela, najednou slyším řev, prásknutí dveřma a Lenka se s peřinou stěhuje do obýváku. Chvíli nesrozumitelně, leč hlasitě nadávala, a pak se rozbrečela. Šla jsem k ní, co

se děje a ona, že ji Zdeňka nechápe, že ji chtěla jenom obejmout a Zdeňka ji odstrčila, že Zdeňka je pořád obletovaná kluky a o ni nikdo ani nezakopne a zase si začala nadávat do černejch tlam apod. a poslala mě pryč...

Druhý den, když jsme byly se Zdeňkou samy, řekla mi, že prý jednou Lenka v opilosti řekla, že by moc chtěla mít normální vztah a jednou dítě...

Zřetelně patrná

sebenenávist

otázky identity - Kdo jsem? Černá tlama!

symbolická funkce identity (Proč mě kluci nechtěj? Protože jsem černá tlama."

neschopnost přijmout podporu od náhradní matky

Vidíme, že tady má identita právě opačnou funkci -
v těžkých okamžicích dítěti nohy podráží.

Takto vnímá běžné dítě svou rodinu. Zná odpověď na otázky: Kdo jsem já, můj táta, máma a případní další příbuzní? Svou jistou identitu odvozuje od jisté identity rodičů.

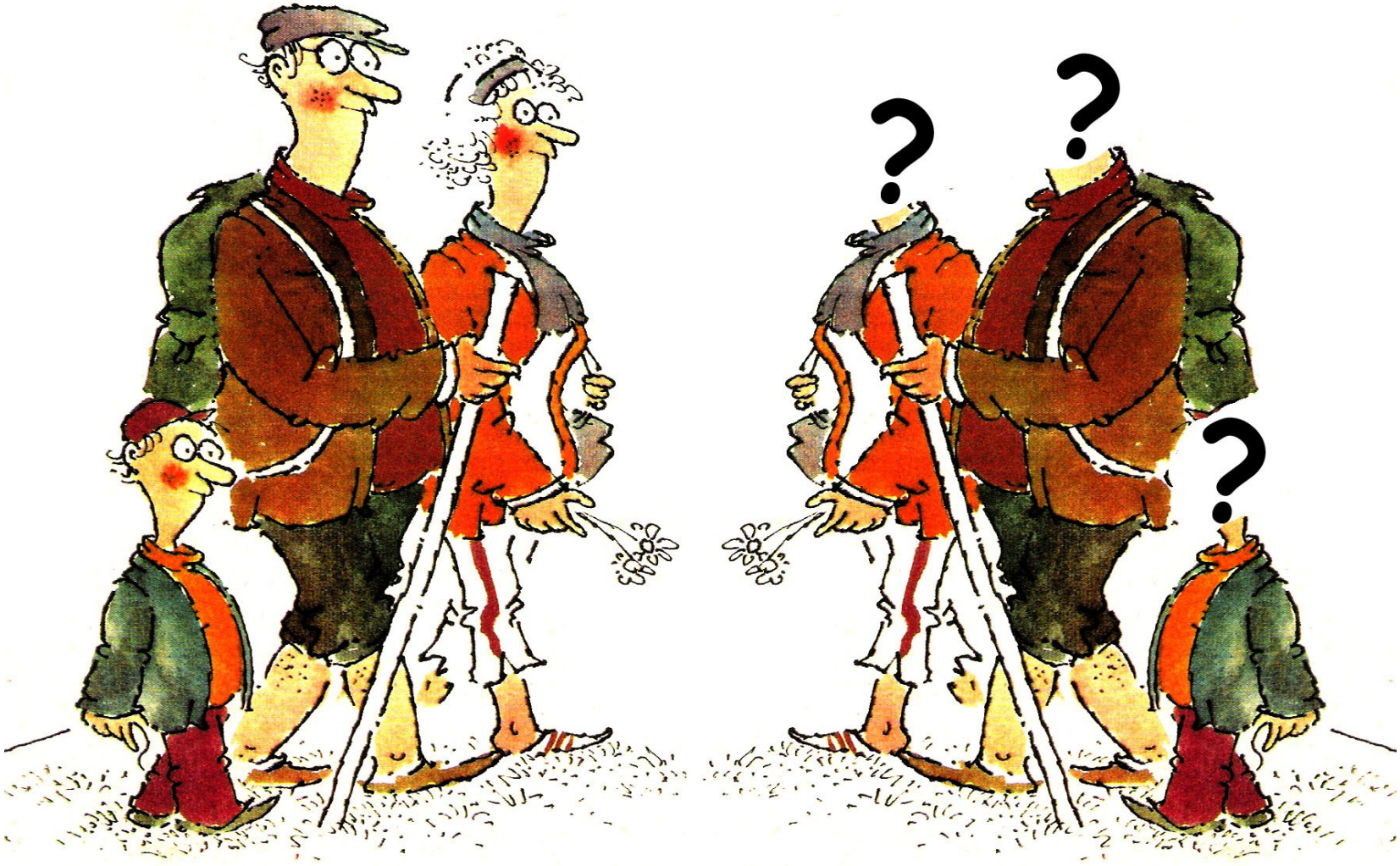

Takto si osvojitelé nereálně přejí, aby dítě řešilo svou biologickou rodinu, až se někdy později dozví, že má kdesi biologické rodiče a možná i nějakého sourozence. Předpokládají, že bude mít nějaký pevný základ a zbytek se tak nějak dořeší. To je omyl.

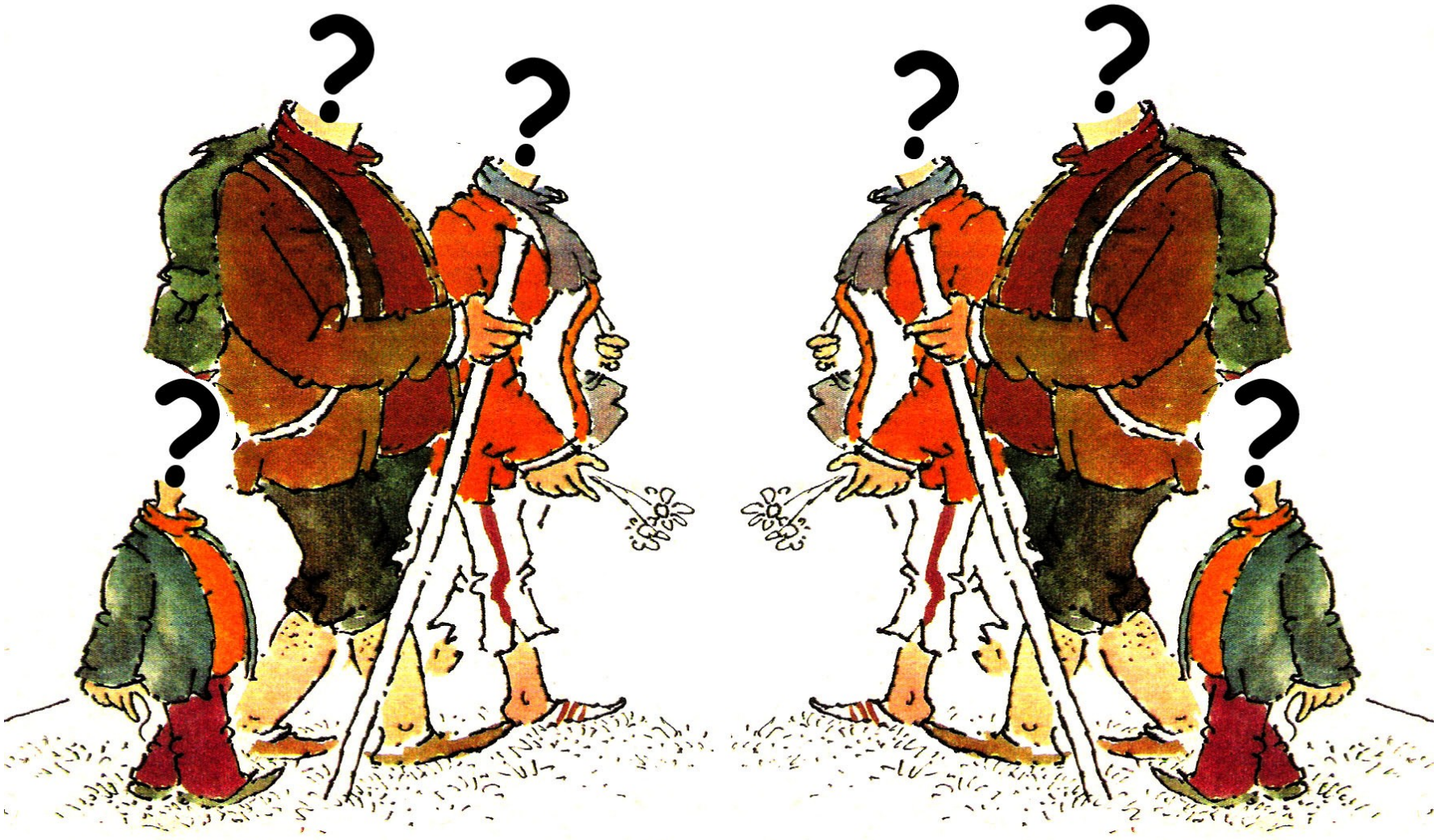

Takto dítě skutečně řeší svět, když se pozdě dozví pravdu o svém původu. Nad všemi hlavami jsou otazníky, protože dítě ani neví, kdo je ono samo. Dítě totiž odvozuje svou identitu od identity rodičů.

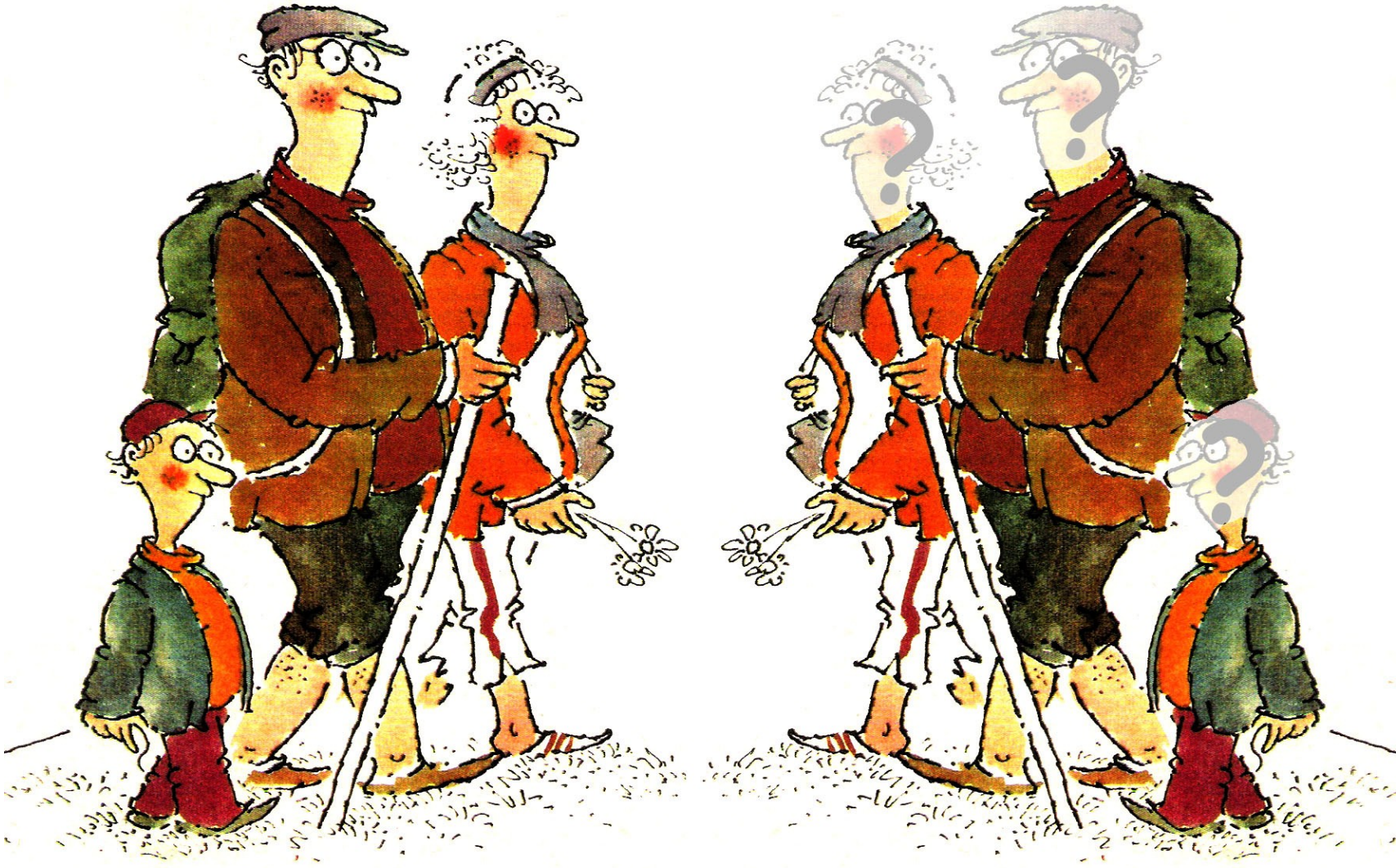

Takto si dítě představuje své biologické rodiče, když je od malička vychováváno s vědomím, že si ho vzali náhradní rodiče, protože ho chtěli. Obraz biologických rodičů je z poloviny tvořen obrazem náhradních rodičů, ale otazníky také trochu přetrvávají.

Problémy styku biologických rodičů s dítětem jsou podobné jako problémy v rozvedených rodinách

Hlavní pozornost musíme zaměřit na to, jak probíhá předávání dítěte. Protože při předávání vznikají hlavní psychická traumata dětí.

To, že někdo dítě zplodil popř. porodil, ještě nezaručuje, že dítě k němu bude mít citový vztah. Zejména, pokud tam bylo v minulosti týrání či zanedbávání.

Biologičtí rodiče podobně jako rozvedení vyžadují, aby hned na prvním setkání mohli být s dítětem sami

Tomu musí kolizní opatrovník zabránit - to nutí dítě do oidipovské volby.

První popř. několik prvních schůzek probíhá formou návštěvy biologického rodiče buď do rodiny pěstounů, nebo formou spoluúčasti na rodinné akci pěstounů mimo jejich domov. To zejména v případech, když se pěstouni bojí vpustit biorodiče do své domácnosti.

Na těchto setkáních biorodič neuplatňuje vůči dítěti rodičovskou autoritu, ale chová se jako návštěva - strejda Karel.

Teprve později, když ho dítě zakomponuje do rámce širší rodiny, si ho může vzít sám na výlet či jinou akci. Jako například já si beru ke svým dětem na výlety děti od sousedů.

Pravidlo postupného navazování vztahu

Kolizní opatrovník by měl biologické rodiče varovat, že není možné, aby byli s dítětem sami, pokud se jedná o první styk, nebo styk po delší pauze.

Za delší pauzu považujeme: u malých dětí do 6 let - měsíc.
u dětí mezi 6 - 12 let (puberta) - půl roku.

Rodiče mají vůči svým dětem povinnost se ukáznit a předávat je s překryvem a bez narážek a urážek

Pokud toho nejsou schopni nebo ochotni, tak to má soud interpretovat k jejich tíži jako nezájem o skutečné blaho dítěte.

Pokud si tedy pěstouni stěžují, že styk s biologickým rodičem je problematický a konfliktní, tak je třeba to přezkoumat.

Je-li podezření, že styky s biorodičem dítěti škodí, čili že je nebezpečí týrání dítěte, tak **je třeba nařídit nahrávané či jinak monitorované předávání dětí s překryvem.**

Nahrávají všechny strany na vizuálně nenápadná zařízení.

Základní zásady předávání dítěte s překryvem

Když si rodiče mají předat dítě, popř. pokud při běžném předávání se objeví jakýkoli konflikt, tak se naplánuje překryv, který má následující strukturu. Předpokládejme, že otec si přebírá dítě od matky:

- **Společná chůze** - 15 minut
- **Společná aktivita** - 15 minut - například nakupování, uklízení, stavění, řezání dříví, vybírání brambor ap.
- **Aktivita otce, pasivita matky**, ta si třeba povídá s třetí osobou (opět cca 15 minut). Dítě, pokud není vyčerpané, tak se přirozeně váže na aktivního rodiče.
- **Matka oznamuje dítěti, že si musí ještě něco zařídit, chce po něm, aby zůstalo s tátou, a čeká, až ji dítě "propustí ze svých služeb"**, tzn. zamává na rozloučenou.
- Během tohoto předávání se zásadně neřeší konfliktní vztahové otázky - nevyčítá se a neironizuje. Nicméně plká se o neutrálních tématech, ala počasí.

Dvě příručky o identitě

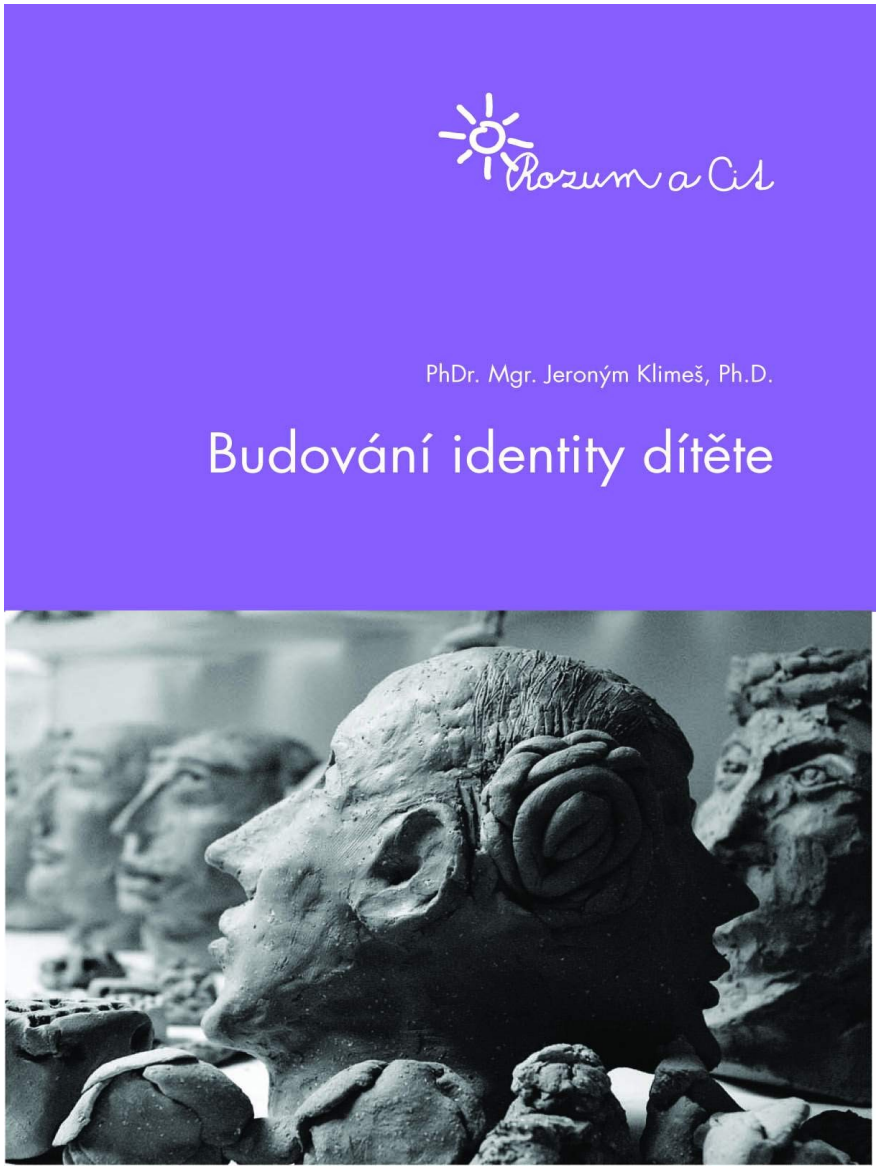

Rasismus a identita

http://rasismus.klimes.us

Budování identity dítěte

http://identita.klimes.us

Děkuji Vám za pozornost

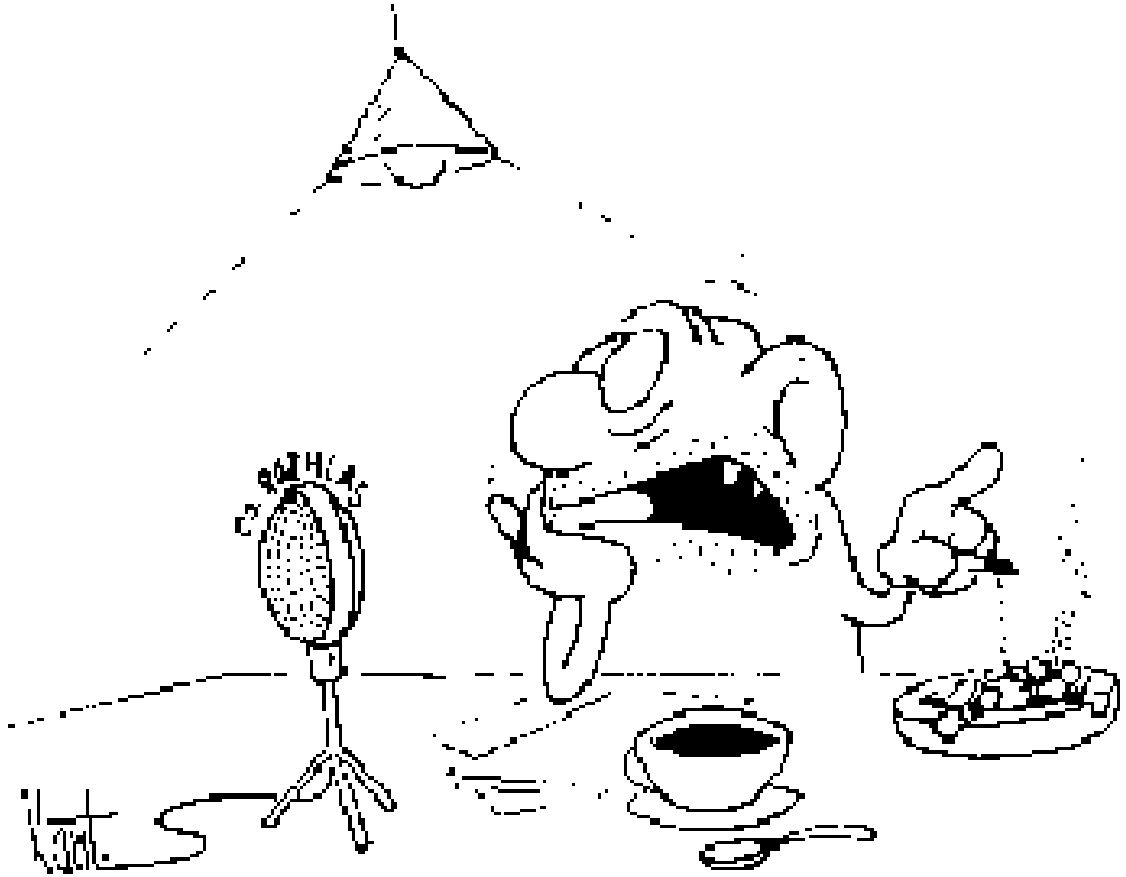

"…a pro ty, kteří ještě nepůjdou spát,
což nepochopím, vysíláme taneční hudbu."

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D.

jeronym.klimes@seznam.cz http://www.klimes.us